

Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

06

Samen

DOE MEE MET ONS
LEZERSONDERZOEK.
Z.O.Z. VOOR MEER
INFORMATIE.

‘Brandweerbloed in mijn aderen’¹²

Wijkbrandweerman Martin
Bouman vertelt over zijn
werkdag

Schouder aan schouder¹⁴

Over hoe geneeskundige
hulpverlening op straat
georganiseerd is

‘Haast u rustig’²⁶

Een inkijk in de
CoPI-Tweedaagse
in Schiedam

BEELD MEGIN ZONDERVAN

voorwoord

Als *radertjes* in een Zwitsers uurwerk

Samenwerking. We kunnen niet zonder en we doen het elke dag. Maar als we ons dagelijkse werk verrichten, staan we er vaak niet bij stil dat een goede samenwerking helemaal niet vanzelfsprekend is. Daar moeten we met zijn allen iets voor doen, want samenwerking doe je nu eenmaal niet alleen. Waaróm we het doen, is eigenlijk altijd wel duidelijk: samen staan we sterk. In de uitvoering van onze taken kunnen we elkaar immers goed aanvullen door gebruik te maken van ieders eigen expertise en ervaring.

Kijk alleen al naar de verhalen in deze editie van SAMEN. Het laat ons zien wat we bereiken als we de handen ineenslaan. En het laat zien wat we ervoor moeten doen om goed samen te kunnen werken. Zoals het team van de vrijwillige brandweer dat samen op oefening gaat. Dan slijten zij hun routines in. Zodat zij in een crisis niet meer na hoeven te denken over wie wat doet en hoe ze te werk moeten gaan. Al dat oefenen maakt ze tot een geoliede machine, die samenwerkt als de radertjes in een Zwitsers uurwerk.

En dat is niet anders bij de Tweedaagse oefening van het Commando Plaats Incident (CoPI). Ook hier gaat het er in de oefening om elkaar te leren kennen en feilloos te vinden als het er echt toe doet en er levens op het spel staan. Maar we zien het ook bij de Wereldhavendagen waar collega's samen klaarstaan om geïnteresseerden kennis te laten maken met het werk van de VRR. Het lijkt iets wat je even tussendoor doet, maar goed voor de dag komen op zo'n internationaal evenement vergt ook een strakke samenwerking. We stonden er als één organisatie en lieten kinderen en jongeren zien wat het betekent om je in te zetten voor de veiligheid van alle inwoners in onze regio. Deze jonge regiogenoten zijn onze collega's van de toekomst, daar steken we veel tijd in. Daarom ook deden

we voor het eerst mee aan het MATCH carrière event dat deze zomer gehouden werd.

Trots

Het was niet moeilijk voorbeelden te vinden op het thema samenwerken. Het was vooral moeilijk om te selecteren welke we wel en niet zouden opnemen, zoveel prachtige verhalen zijn er te vinden. Op de werkvloer, zoals in het verhaal over de samenwerking bij de GHOR, en met onze netwerkpartners, zoals valt te lezen in de reportage over de opvang van Oekraïense vluchtelingen in de regio. We zijn trots op die gezamenlijke inspanningen. Daarom ontvangen onze netwerkpartners ook het magazine SAMEN. We gaan overigens verder dan alleen de mooie verhalen delen. Ons netwerk voor samenwerking op risico- en crisiscommunicatie blazen we nieuw leven in met een eerste netwerkevent op 16 november dit jaar.

Ons werk blijft keihard nodig. Goed samenwerken en elkaar blind kunnen vertrouwen, is daarbij het allerbelangrijkste. Helaas werd dat eind september weer duidelijk tijdens het vreselijke schietincident aan het Heiman Dullaertplein en in het Erasmus MC, waarbij drie mensen om het leven kwamen. De hulpdiensten rukten direct uit en werkten met vereende krachten om slachtoffers en omstanders te helpen en bij te staan. Voor alle betrokkenen is zo'n gebeurtenis traumatiserend. Ook voor onze eigen collega's. Ik ben er dan ook ongelooflijk trots op dat onze samenwerking verder gaat dan het incident zelf: wie in de nasleep ervan behoefte heeft aan begeleiding, weet ook de organisatie en de collega's naast zich met professionele hulp.

Maurice Lenferink

Hoofd Concerttaken

**‘Wij snappen
elkaar’²⁰**

**Nieuw talent
vs. routinier²⁴**

**‘Rustig blijven,
ik kom je redden’²⁸**

Inhoud

**Hand in hand voor
vluchtelingenopvang⁰⁸**

Aike Janssen, Sjaak Seen en Saskia Wooning vertellen over de rol van de VRR bij de opvang van vluchtelingen

**‘Het brandweerbloed
stroomt door mijn aderen’¹²**

Wijkbrandweerman Martin Bouman vertelt over zijn werkdag

**Gaan thuiswerken
en samenwerken
wel samen?¹⁴**

Diana Bresijn, Yenice Jongejan en Jonathan Meertens-Werleman delen hun visie

**Schouder aan schouder
bij incidenten op straat¹⁶**

Ilse Jeanson, Zaid Kassar en Jacqueline van Waaij vertellen over hoe de geneeskundige hulpverlening ‘op straat’ georganiseerd is

Wij snappen elkaar²⁰

Frank Lelieveld (VRR) en Lodie Glimmerveen (DCMR) vertellen over hun samenwerking. Gesneden koek, maar ook een koek vol uitdagingen. En daar houden ze van

‘Haast u rustig’²²

Frank Jongejan en Archana Ramkhelawan geven een inkijk in de CoPI-Tweedaagse in Schiedam

Nieuw talent vs. routinier²⁴

Nieuw talent Daphne Rozenburg en routinier René van der Linden vertellen over hun werk als woordvoerder en over wat zij van elkaar kunnen leren

**Moeilijke vraagstukken
om je in vast te bijten²⁶**

Edith van der Reijden verruilde ‘het Zeeuwse’ voor Rijnmond en is sinds 1 augustus jl. directeur Risico & Crisisbeheersing bij VRR

**‘Rustig blijven,
ik kom je redden’²⁸**

Een reportage van de wekelijks terugkerende oefening van brandweerploeg Stellendam

Kort nieuws³²

Uitsmijter³³

Hand in hand voor vluchtelingenopvang

Hoe belangrijk een goede samenwerking is, merk je vooral in langdurige crises. Zoals de opvang van vluchtelingen. De gemeenten in onze regio zorgen voor opvangplekken voor mensen uit Oekraïne die zijn gevlucht voor de oorlog met Rusland. Daarnaast zijn zij ook medeverantwoordelijk voor de opvang van mensen uit niet-veilige landen die in ons land asiel willen aanvragen. De VRR heeft een belangrijke rol in de coördinatie van de opvang van vluchtelingen, welk deel van de wereld zij ook zijn ontvlucht.

Het staat vast nog op je netvlies gegrift: het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24 februari 2022. Meer dan 8 miljoen Oekraïners ontvluchtten hun land en een derde van de Oekraïense bevolking raakte ontheemd. Velen zochten en vonden onderdak in Nederland. Al snel bleek dat het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) onvoldoende capaciteit in huis had om de opvang te coördineren. Daarom vroeg de regering gemeenten en veiligheidsregio's om noodopvang voor Oekraïners in te richten. Na de eerste hectische weken kwam er meer rust en overzicht in de processen.

De vluchtelingenstroom uit Oekraïne leidde de aandacht af van het toenemende aantal vluchtelingen uit overwegend niet-veilige landen. In juni 2022 sliepen niet voor het eerst asielzoekers buiten bij het aanmeldcentrum in Ter Apel. Daarom vroeg de staatssecretaris de veiligheidsregio's om ook voor deze doelgroep crisisnoodopvang te realiseren. Zowel Oekraïners als asielzoekers maken aanspraak op dezelfde hulp. In de zomer van 2022 is daarom besloten beide dossiers onder te brengen in een VRR-Programma Opvang. Binnen dit programma werken verschillende disciplines samen, zoals de GHOR, projectgroep Asiel, bevolkingszorg en het Multi Intelligence Center (MIC). Samen bespreken zij knelpunten, houden contact met het nationaal niveau en stellen adviezen op voor het bestuur van de VRR.

MULTIDISCIPLINAIR

Het Programma Opvang is nog altijd actief. Drie betrokkenen vertellen over hun rol in het programma. Aike Janssen van de gemeente Rotterdam bijvoorbeeld, die de noodopvanglocatie (HUB) voor de hele regio Rotterdam-Rijnmond coördineert. Alle nieuwe asielzoekers komen hier binnen en vertrekken na 72 uur

weer naar een gemeentelijke opvanglocatie in de regio of in het land. Aike: “We zijn vanuit een crisissituatie met iets begonnen wat nog niet bestond, hebben middelen en mogelijkheden ingezet om het probleem zo goed mogelijk het hoofd te bieden en gaandeweg leidde dat tot een supermooie, multidisciplinaire samenwerking.”

Een samenwerking waarin ook Sjaak Seen een belangrijke rol heeft. In december 2021 vroeg de VRR hem algemeen projectleider te worden voor de opvang in onze regio van asielzoekers uit landen als Afghanistan, Jemen, Syrië en uit de Hoorn van Afrika. Voor opvang van asielzoekers uit niet-veilige landen heeft de VRR noodgedwongen veel taken overgenomen van het overbelaste COA. Per 1 augustus dit jaar heeft het COA dit zelf weer opgepakt. Sjaak: “Al met al is het een proces geweest waarin onder verantwoordelijkheid van de VRR en in nauwe samenwerking met de regiogemeenten honderden asielzoekers een opvangplek in onze regio hebben gevonden.”

Om een en ander in goede banen te leiden, is de opvang van Oekraïners losgekoppeld van reguliere vluchtelingenopvang. Vanuit het ministerie van Justitie en Veiligheid heeft de GHOR de taak gekregen de medische zorg te organiseren en coördineren voor de Oekraïense ontheemden. Saskia Wooning is door de GHOR aangesteld om die zorg als programma-manager Coördinatie Zorg Vluchtelingen Oekraïne te regisseren. Ook al is er in anderhalf jaar al veel opgezet, volgens Saskia is het nog niet klaar. “De drie zorglocaties zitten alweer vol.”

Eén verhaal dus, verteld vanuit drie verschillende perspectieven.

AIKE JANSSEN, COÖRDINATOR HUB/RCVS VANUIT HET PROGRAMMATEAM OPVANG OEKRAÏNE EN ASIEL

‘We hebben samen een goed geoliede machine neergezet’

‘Toen de oorlog eind februari 2022 in Oekraïne uitbrak, moesten we ontheemden uit dat land een opvangplek bieden. Dat was aanvankelijk een echte crisisopvang: een sporthal met veldbedjes waar we de Oekraïense ontheemden ‘bed, bad en brood’ voor 72 uur boden. Vervolgens stromen ze door naar een meer duurzame opvanglocatie binnen de VRR of landelijk. Uiteindelijk bleek dat de oorlog langer dan een paar maanden zou duren en hebben we op de Max Euweaan een HUB-locatie ingericht. Het Regionaal Coördinatiecentrum Vluchtelingenspreiding (RCVS) zorgt daar voor de spreiding en plaatsing van ontheemden binnen de regio, maar ook landelijk. De HUB is vanaf het begin een knooppunt en voorportaal geworden, waar verschillende ketenpartners samenwerken om een geschikte plek te vinden voor de Oekraïense ontheemden.

Het RCVS coördineert de spreiding van ontheemden vanuit de HUB en zoekt een geschikte opvangplek. Het proces van matches en plaatsen is echter maatwerk en daar komt veel bij kijken. Goede samenwerking is daarom essentieel. Omdat we daar vanaf het eerste moment op hebben ingezet, is daar gaandeweg een supermooie, multidisciplinaire samenwerking uit ontstaan waar we dagelijks de vruchten van plukken. Met de GHOR bijvoorbeeld, die de medische intake doet en beoordeelt of mensen speciale zorg nodig hebben. Maar ook de AVIM (Vreemdelingenpolitie), Koninklijke Marechaussee, het wijkteam en locatiemanagement

spelen een cruciale rol in het werk dat we met zijn allen doen vanuit de HUB.

We werken niet alleen samen binnen deze locatie, maar ook regionaal en landelijk. Zo hebben we dagelijks contact met de locatiemanagers van alle gemeenten in de regio Rijnmond, maar ook met andere veiligheidsregio's in het land. Het is constant schakelen op lokaal, regionaal en landelijk niveau, waarin we als HUB/RCVS een centrale rol hebben. In deze brede samenwerking kent iedereen elkaars rol en geven we elkaar de ruimte, het vertrouwen en de vrijheid om ieders eigen expertise in te zetten.

Ik vind het mooi om constant te schakelen tussen de dagelijkse operationele uitdagingen en tegelijkertijd ook aan tafel te zitten bij de strategische overleggen: hoe nemen we de bestuurders in onze regio goed mee, hoe geven wij hen een beeld van wat hier gebeurt en wat belangrijk is? We brengen de praktijk naar de bestuurlijke tafels. Zo kunnen we op gemeentelijk, maar ook op regionaal en landelijk niveau sturen hoe we dit dossier op een duurzame manier kunnen wegzetten voor de toekomst.

Ik ben er trots op dat we met elkaar inmiddels een goed geoliede machine hebben neergezet, waar samenwerken en vertrouwen centraal staan. Waar constant wordt gezocht naar de (praktische) oplossingen en waarin je ervaart dat wanneer je vanuit een regio-opgave samenwerkt, er ook écht wat mogelijk is!”

SJAAK SEEN, PROGRAMMAMANAGER ASIELOPVANG EN STATUSHOUDERS

‘We hebben met elkaar honderden opvangplekken in de regio gevonden’

“Toen ik gevraagd werd als algemeen projectleider voor de opvang van asielzoekers uit landen als Afghanistan, Jemen, Syrië en uit de Hoorn van Afrika, had de instroom van asielzoekers dusdanige vormen aangenomen, dat het een crisis begon te worden. Het COA kon het niet meer alleen aan. De toenmalige staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, Ankie Broekers-Knol, gaf gemeenten en de veiligheidsregio’s in het land een aanwijzing om vluchtelingen op te vangen. Dat deed onze regio al langer, maar nu werd gevraagd om nog eens 500 vluchtelingen op te vangen. Tussen kerst en oud en nieuw heeft mijn team, 144 mensen onder de vlag van de VRR en collega’s van gemeente Rotterdam, met de meeste spoed gezorgd voor opvangplekken aan boord van cruiseschepen in de stad en ook bij andere gemeenten in de regio. Het COA was zo overbelast, dat de VRR gevraagd werd het beheer van de locaties ook op zich te nemen: het huren en realiseren van opvangplekken, het regelen van locatiemanagers, catering, woonzorgbegeleiders, medische zorg. Tot februari 2022 hebben we locaties gevonden op schepen in Vlaardingen, Schiedam en Rotterdam en op het land in Capelle aan den IJssel, Lansingerland en Barendrecht.”

ONTPLOFFEN

“Net toen wij dachten dat de opvangcrisis zo’n beetje voorbij was en we in een projectmatige situatie terecht konden komen, ontplofte in juni 2022 de boel weer. De toestroom van asielzoekers in Ter Apel was zo groot, dat mensen buiten moesten slapen. Het COA deed opnieuw een beroep

op de VRR en gemeenten in Nederland: of we zo snel mogelijk crisishulpverlening konden regelen. Met hulp van de gemeenten Schiedam en Ridderkerk is het gelukt om een plek te vinden waar mensen maximaal twee weken konden worden opgevangen, in een voormalig verzorgingshuis en een sporthal. Dat leverde een schrijnende situatie op: na twee weken moesten de mensen, onder wie ook kinderen, ouderen en zieken, weer de bus in op weg naar een andere locatie. Dat vonden we inhumain en moest anders. Ridderkerk stemde in met een langduriger, comfortabeler opvang op een boot, waarna verschillende gemeenten zich hierbij aansloten: Middelharnis, Hellevoetsluis en later ook Spijkenisse. Het was wel de bedoeling dat wij als VRR de taken weer zouden overdragen aan het COA, maar dat werd steeds uitgesteld vanwege de onverminderde toestroom van asielzoekers. Toen het COA onze taken per april dit jaar nog altijd niet kon overnemen, hebben de veiligheidsregio’s in gezamenlijk overleg gesteld dat het COA er per 1 juli klaar voor moest zijn. Uiteindelijk heeft het COA op 1 augustus alle contracten en het grotendeels externe team van de VRR overgenomen.

Al met al is het een proces geweest waarin onder verantwoordelijkheid van de VRR en in nauwe samenwerking met de regiogemeenten honderden asielzoekers een opvangplek in onze regio hebben gevonden. Iets wat we anderhalf jaar lang onder het motto ‘zorg en veiligheid centraal voor bewoners’ naar eer en geweten met elkaar hebben gedaan.”

SASKIA WOONING, PROGRAMMAMANAGER COÖRDINATIE ZORG VLUCHTELINGEN OEKRAÏNE

‘Het is nog niet klaar’

“Als geneeskundige hulpverleningsorganisatie in de regio richt de GHOR zich op hulpverlening bij rampen en crises, zoals de oorlog in Oekraïne. De GHOR heeft vanuit het ministerie van Justitie en Veiligheid de taak gekregen de medische zorg te organiseren en coördineren voor de Oekraïense ontheemden. Ik ben door de GHOR aangesteld om die zorg te organiseren.

Nadat de oorlog was uitgebroken, kwam een enorme stroom vluchtelingen onze regio binnen. Mensen die hun land moesten ontvluchten, lang onderweg waren geweest, behoefte hadden aan zorg en die helemaal ontdaan waren. We hebben snel triageteams opgezet van meerdere medische disciplines. Deze teams brengen in kaart welke vluchtelingen meteen medische zorg of medicatie nodig hebben. Vervolgens brengen zij advies uit over een geschikte locatie om die zorg te leveren. Dat kan een reguliere opvang zijn of in een zorglocatie. Een belangrijke samenwerkingspartner is Het Regionaal Centrum Vluchtelingenspreiding (RCVS)/HUB. Daar gaan ze vervolgens op zoek naar zo’n geschikte plek.

Ook werken wij nauw samen met de huisartsengroep Rijnmond Dokters, apotheken, verloskundigen, Veilig Thuis: met alle partijen die op de medische kaart thuishoren. Zelf voer ik geen medische zorg uit, maar ik breng met mijn team de medische en sociale zorg in kaart. Daarnaast is mijn team ook verantwoordelijk voor de medische evacuees uit Oekraïne. Dat zijn soldaten die in de oorlog zwaar gewond zijn geraakt. Ongeveer

één keer per week komt zo’n evacuee binnen, die in een ziekenhuis in de regio geopereerd wordt. Wij zijn verantwoordelijk voor de opvang van deze soldaten, die meestal naar het zorgherstelcentrum in Lansingerland gaan. Er zijn inmiddels drie zorglocaties in onze regio, waarvan deze voor de zwaarste gevallen is.”

ANDERS GEORGANISEERD

“De medische zorg in Nederland is anders georganiseerd dan in Oekraïne. Daar heb je bijvoorbeeld geen huisarts, maar ga je met gezondheidsklachten meteen naar het ziekenhuis. Dat was precies wat Oekraïense vluchtelingen met gezondheidsklachten hier in het begin ook deden. Met als gevolg dat de huisartsenpost overliep. Daar gaven we voorlichting over en inmiddels zijn Oekraïners het Nederlandse zorgsysteem steeds beter gaan begrijpen.

Ik vind het fijn om iets helemaal van de grond af aan op te bouwen, hoe heftig en intensief het ook is. Het proces met elkaar goed organiseren, is voor mij het mooiste wat er is. Er is veel opgezet, maar we zijn er nog niet. Er is nog steeds een grote groep ontheemden met GGZ-problematiek waar geen permanente oplossing voor is en de drie zorglocaties zitten alweer vol. Daarom heb ik een oproep gedaan in de kring van gemeentesecretarissen of er nog een locatie beschikbaar is die we kunnen inrichten. De oorlog is immers nog in volle gang en er komen steeds meer ontheemden uit Oekraïne met een hulpvraag. Het is nog niet klaar.”

De werkdag van

Martin Bouman

OP DE FOTO: ALLE WIJKBRANDWEERMANNEN EN -VROUWEN UIT DE REGIO.

TEKST HAROLD JOËLS
BEELD LENNAERT RUINEN

Voor wijkbrandweerman Martin Bouman is geen werkdag hetzelfde. Begin dit jaar is hij begonnen in deze functie in Ridderkerk. Hij leert elke dag nieuwe dingen. “Ik wil de veiligheid van alle burgers in mijn wijk vergroten.”

Om 8.00 uur begint Martin zijn werkdag met het doornemen van zijn mailbox. Meestal is zijn agenda op maandag nog wel leeg, maar dat is wel anders als het eenmaal woensdag is. “Dan is de rest van de week wel volgepland. Het is altijd hartstikke druk. Mijn werkzaamheden verschillen elke dag. Zo geef ik de ene dag presentaties over brandveiligheid in verzorgingshuizen en bezoek ik de volgende dag vervuilde woningen waarbij het risico op brand aanwezig is en ga ik in gesprek met de bewoners. Juist die variatie aan werkzaamheden geven mij energie, want zo kom ik veel in contact met de mensen in Ridderkerk. Zij komen bewust naar me toe om van alles te vragen. Dat vind ik het mooiste; mensen weten mij tegenwoordig echt te vinden.”

Voordat Martin aan de slag ging als wijkbrandweerman, was hij brandweerman in Rotterdam. “Ik ben er in 2007 begonnen. Als brandweerman was ik veel meer bezig in de praktijk. In mijn rol als wijkbrandweerman houd ik mij nu vooral bezig met het bewust maken van mensen over wat ze moeten doen als er brand uitbreekt en waar ze dan rekening mee moeten houden. Beide vind ik leuk. Daarom werk ik nu ook bij de vrijwillige brandweer in Ridderkerk. Die combinatie is mooi. Tijdens het uitrukken als brandweerman kom ik bijvoorbeeld steeds weer dingen tegen die ik als wijkbrandweerman kan oppakken. Die twee functies vullen elkaar dus echt aan. Ik zeg altijd: het brandweerbloed stroomt door mijn aderen. Hier kan niks tegenop. Dit werk past heel goed bij mij.”

De wijkbrandweerman hoopt met zijn werkbezoeken en advies mensen te kunnen bereiken die het nodig hebben. “Ik geef wekelijks reanimatiewerkshops en presentaties op basisscholen. Het is hartstikke waardevol om kinderen uit te leggen wat de brandweer doet. Het is namelijk veel

meer dan branden blussen. Bij die lessen kan ik dat laten zien. Daarnaast is het ook mijn taak om de veiligheid van de inwoners van Ridderkerk te waarborgen. Die taak neem ik serieus. Ik haal er kracht uit als mensen naar mij toekomen met vragen en ik ze kan helpen. Het komt regelmatig voor dat ik verbaasde reacties krijg, omdat mensen niet hadden verwacht dat kleine maatregelen zulke grote gevolgen kunnen hebben. Denk bijvoorbeeld aan het ophangen van een rookmelder of geen spullen op de trap leggen die de vluchtroute hinderen.”

Ketenpartners

Martin merkt dat het werk steeds makkelijker wordt naarmate hij meer samenwerkt met zijn collega's. “Hoe groter je netwerk wordt, hoe makkelijker het is om de mensen te vinden die je nodig hebt. Hierbij vind ik het belangrijk om op te trekken met de ketenpartners, zoals woningbouwverenigingen, gemeenten, boa's, politie en ambulance. Zo gaan we regelmatig samen de straat op om mensen te spreken en voor te lichten over (brand)veiligheid. Mensen stellen ons daarnaast ook actief vragen en daar word ik blij van. Samen met de ketenpartners kijk ik hoe we mensen kunnen helpen en dat maakt ons sterk. Je vult elkaar aan met de kennis die je hebt. Op die manier kun je de mensen ook het beste helpen.”

Arbeidsvreugde

Het werk brengt Martin veel arbeidsvreugde. “Ik ga fluitend naar mijn werk. De combinatie vrijwillige brandweer en wijkbrandweerman zorgt ervoor dat ik dicht bij de mensen in Ridderkerk sta. Ook weet ik wat er allemaal bij een brand komt kijken. Dat zie ik zeker als een pre. Veel mensen onderschatten de risico's van brand. Tijdens presentaties valt het op dat veel mensen ook niet weten wat ze moeten doen als er brand uitbreekt. Op zulke momenten zie ik in hoe belangrijk mijn werk eigenlijk is. De tips die ik meegeef en de nazorg die ik doe, hebben zoveel gevolgen. Mensen vinden het ook echt fijn als je dan langskomt.”

‘Het brandweerbloed stroomt door mijn aderen. Hier kan niks tegenop. Dit werk past heel goed bij mij’

Wat vind jij van...

Gaan thuiswerken en samenwerken wel samen?

Sinds de coronacrisis werken we meer thuis. Voor de een is dat wat makkelijker dan voor de ander. Gesprekken aan de koffietafel en sparren met collega's kan vanuit huis ook lastiger zijn dan op kantoor. Maar dit ervaart iedere medewerker anders. Drie collega's geven hun mening over de stelling: thuiswerken en samenwerken gaan prima samen.

DIANA BRESIJN
ADMINISTRATIEF MEDEWERKER

“Voor mij gaat het niet samen. Op kantoor heb je aanspraak van je collega's. Thuis zit ik in mijn eentje achter mijn scherm en voelt het contact met collega's ver weg. Ik voel afstand. De stap om even snel te bellen is dan toch groter. Tegenwoordig werk ik al mijn werkdagen op kantoor en dat vind ik erg fijn. Toch werken veel collega's sinds de coronacrisis vanuit huis. Sommige locaties zijn zelfs dicht op vrijdag. Dit maakt samenwerken soms wel lastig. Als iemand even niet opneemt als je vragen hebt, blijft werk weer langer liggen. Vervolgens moet je ook weer schakelen met andere collega's die je verder kunnen helpen.

Naast dat ik het thuiswerken persoonlijk niet fijn vind, kost het soms ook meer tijd. Als ik een vraag heb op kantoor, loop ik een kamer binnen en zitten er altijd wel minstens vijf collega's bij elkaar die even met me kunnen brainstormen. Dit werkt veel beter en kost minder tijd. Ik leg mij er tegenwoordig wel bij neer dat collega's die thuiswerken soms iets lastiger te bereiken zijn.

Thuiswerken is voor weinig mensen weggelegd, vind ik; voor mij zeker niet. Tijdens de coronacrisis werkte ik de ene week op kantoor en de andere week thuis. Ik vond het werken vanuit huis heel lastig. Ik kan me slecht concentreren. Ook heb ik te weinig discipline om aan de slag te gaan vanuit huis. Geef mij maar werken op kantoor met collega's om te brainstormen, maar ook het kletsen aan de koffietafel zou ik voor geen goud willen missen.”

YENICE JONGEJAN
I-BUSINESSPARTNER

“Thuiswerken en samenwerken gaan goed samen, mits je jezelf kan afsluiten in een eigen kantoor. Sommige een-op-een gesprekken vind ik thuis zelfs fijner dan op kantoor. Thuis heb je niet te maken met herrie of mensen die per ongeluk binnenlopen. Ook ligt het aan het format van de vergadering. Als het een vergadering is waar iedereen iets presenteert, dan is dit thuis een stuk fijner om te volgen. En dit scheelt reistijd.

Brainstormsessies of besprekingen met meerdere mensen plan ik op mijn kantoordagen. Dit is vanuit huis te chaotisch of juist niet chaotisch genoeg waardoor er gebrek aan creativiteit is. Toen we in de coronacrisis thuiszaten, merkte ik dat ik meer werk gedaan kreeg. Op kantoor wil je alle gesprekken meekrijgen en hierdoor raakte ik sneller afgeleid. Thuis ben ik opperst geconcentreerd. Ik werk elke week nog steeds een of twee dagen thuis. Dit doe ik in mijn eigen kantoor, zonder enige afleidingen en ik word niet gestoord. Dat vind ik wel heel belangrijk.

Toch blijft het belangrijk ook op kantoor te werken. Die dag vind ik het vooral belangrijk om mensen te ontmoeten met wie je eigenlijk geen afspraak hebt. Mijn werk lijdt er niet direct onder als ik die gesprekken niet heb, maar ik vind het wel een toevoeging aan mijn werk om die mensen te spreken. Ik zie een kantoor dag niet als dag om veel gedaan te krijgen, maar vooral om mensen te ontmoeten. Wel merk ik dat er nog een uitdaging ligt bij bellen met collega's. Dat blijft toch een grotere stap dan elkaar op kantoor aanspreken. Als we elkaar meer gaan bellen, draagt dit bij aan een betere samenwerking.”

JONATHAN MEERTENS-WERLEMAN
HR-ADVISEUR

“Thuiswerken en samenwerken gaan voor mij hand in hand. Met goede afspraken en regelmatig contact met collega's, kan ik thuis goed aan de slag. En als collega's even niet opnemen omdat ze ergens anders mee bezig zijn, dan parkeer ik die taak even. Er is altijd wel weer wat anders te doen. Het is belangrijk dat je die samenwerking wel zelf opzoekt. Het moet vanuit jezelf komen om even telefonisch of via Teams contact te hebben met je collega's.

Ik werk meestal drie dagen per week thuis en de andere twee op kantoor. Dit wisselt per week en hangt af van de overleggen die ik heb. Soms ben ik ook de hele week op kantoor. Dus er is genoeg tijd om collega's op kantoor te spreken of vragen te stellen. Ook vergaderingen plan ik vaak op kantoordagen. Het is toch fijn om ook de non-verbale communicatie persoonlijk mee te krijgen. Soms zijn collega's via Teams ook iets terughoudender. Het hybride werken is daarom erg fijn, omdat ik zelf kan kiezen of ik thuis of op kantoor werk.

Thuis kan ik mij goed concentreren. Hier heb ik geen afgesloten ruimte voor nodig. Ik kan de hele dag geconcentreerd aan de slag, gewoon aan de keukentafel. Hier kan ik lekker doorwerken zonder afgeleid te worden. Daarin heb ik een goede werk-privébalans kunnen vinden. Toch zou ik niet volledig vanuit huis willen werken. De sociale interactie met collega's zou ik dan missen. Daarnaast krijg je ook gesprekken mee tussen andere collega's, bijvoorbeeld over een nieuwe regeling. Maar ik heb wel echt het gevoel dat mijn collega's en ik elkaar altijd weten te vinden, zelfs vanuit huis.”

Schouder aan schouder bij incidenten op straat

Bij rampen en crises hebben slachtoffers recht op zo goed mogelijke geneeskundige zorg. In zulke situaties leidt en coördineert de Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de Regio (GHOR) de geneeskundige hulpverlening. De GHOR is onderdeel van de VRR. Tijdens een groot incident zijn er meerdere organisaties die geneeskundige zorg bieden. Ambulancediensten bijvoorbeeld, huisartsen en ziekenhuizen. Samenwerking en een goede coördinatie van al die verschillende organisaties zijn essentieel in crisissituaties. Hoe is de geneeskundige hulpverlening ‘op straat’ georganiseerd? SAMEN sprak drie collega’s.

ILSE JEANSON, OFFICIER VAN DIENST GENEESKUNDIG (OVDG)

‘We doen het samen’

“Tijdens grotere en complexe incidenten ben ik verantwoordelijk voor de acute en publieke gezondheidszorg. Vanuit de piketpoule draai ik één keer in de vijf weken een week dienst als OvdG. Ik kan dan 24/7 worden opgeroepen. Deze meldingen lopen uiteen van een kleiner incident tot aan GRIP-incidenten. Een ongeval met (meerdere) slachtoffers bijvoorbeeld, lekkage van gevaarlijke stoffen of een grote brand. Vanuit de Meldkamer Ambulancezorg (MKA) krijg ik de eerste informatie en via het Mobiel Operationeel Informatiesysteem (MOI) kan ik verdere gegevens lezen. Afhankelijk van het type incident, schaaft de MKA of ikzelf op naar meer eenheden.

Zorg ter plaatse en vervoer van gewonden naar het ziekenhuis valt onder acute zorg. Tijdens een incident geeft de eerste ambulance ter plaatse ons via een SITRAP een beeld van de situatie. Om de hulpverlening zo goed mogelijk te laten verlopen, werk ik nauw samen met andere hulpdiensten, zoals brandweer en politie, de Gezondheidskundig Adviseurs Gevaarlijke Stoffen (GAGS), Rijkswaterstaat en bevolkingszorg. Bij een groot ongeval op de rijksweg kan het bijvoorbeeld zo zijn dat Rijkswaterstaat de rijbanen afsluit en de brandweer auto's openknipt waarin mensen bekneld zitten. Bij brand in een

woning regelt bevolkingszorg de opvang van bewoners. We doen het op de plaats van het incident echt samen, maar de eindverantwoording van de geneeskundige processen ligt bij de OvdG.

We maken regelmatig heftige incidenten mee die een grote impact hebben. Elke hulpdienst heeft een eigen Team Collegiale Ondersteuning (TCO), een team dat collega's opvangt na een schokkende gebeurtenis. Gek genoeg was dat er niet voor de OvdG- en HOvdG-poule. We vingen elkaar wel op, maar er was geen duidelijke structuur. Daardoor werden soms collega's vergeten. Sinds kort is er een eigen TCO-groep en is er veel beter zicht op. Superfijn, echt waardevol.

OvdG word je natuurlijk niet zomaar. Het is een nevenfunctie, waar een opleiding voor nodig is. Een medische achtergrond hoeft je als OvdG niet te hebben, want wij verlenen geen zorg; wij coördineren. Zelf heb ik wel een functie in de zorg: mijn hoofdbaan is die van ambulanceverpleegkundige. Sinds drie jaar combineer ik dit met mijn werk als OvdG. Dat is pittig, omdat ik ook bij de ARR mijn diensten moet doen. In mijn piketweek draai ik gemiddeld drie tot vier diensten op de rapid, waarna mijn werk als OvdG wel gewoon doorgaat.”

ZAID KASSAR, MEDISCH MANAGER AMBULANCEZORG, REGIEARTS MELDKAMER EN HUISARTS IN STELLENDAM

‘Ik vind het teamwork met verschillende disciplines heel mooi’

“Ik ben medisch manager, iets wat ik niet alleen doe. Naast mij zijn er nog twee medisch managers: intensivist Patrick van der Geest en acute internist Hien van Leeuwen. We werken, met een aantal andere artsen, mee aan de pilot Zorg Coördinatie om de juiste zorg op de juiste plaats te bieden door de juiste zorgverlener. Ik zit met een assistent bij de huisartsenpost op de meldkamer. We volgen actief 112-meldingen en nemen meldingen van verpleegkundigen over, wanneer dat passend is, om de zorgvraag verder te coördineren. Dit is belangrijk, omdat we vaak 112-meldingen ontvangen die niet dringend zijn. Mensen bellen 112 als ze lang moeten wachten bij de huisartsenpost, in een staat van verwarring of paniek verkeren, of denken dat ze 112 moeten bellen maar dit later niet nodig blijkt te zijn. Door dit proces kunnen we voorkomen dat een ambulance wordt ingezet als de hulp van een huisarts of wijkverpleegkundige eigenlijk voldoende is. Onze eerste resultaten zijn veelbelovend.

Binnen de meldkamer hebben we een sterke samenwerking met de politie, met name bij agressieve patiënten of bij politiemeldingen die medische hulp vereisen. Ook met de brandweer onderhouden we een nauwe werrelatie. In tijden van grote drukte op de meldkamer kunnen zij ons

ondersteunen, en bij grootschalige noodsituaties kunnen wij op hun assistentie rekenen. Een essentieel onderdeel van deze samenwerking is effectieve communicatie, zodat we duidelijk begrijpen wat we van elkaar kunnen verwachten en hoe we elkaar kunnen bijstaan.

Mijn vrouw Marieke en ik hebben samen een huisartsenpraktijk in Stellingendam. Huisarts is een prachtig beroep, maar je bent doorgaans solitair bezig. Tijdens mijn studie had ik de kans om een dag mee te lopen op de meldkamer. Wat me daarbij aansprak, was het teamwork met diverse vakgebieden. Als huisarts ben je verantwoordelijk voor de zorg van individuele patiënten, op de meldkamer coördineer je de zorg voor de gehele bevolking van een regio. Sinds augustus van het afgelopen jaar ben ik ook aan de slag gegaan bij de VRR, naast mijn werk in de huisartsenpraktijk. Ik ben erg onder de indruk van deze organisatie, waarin we de mogelijkheid hebben grootschalige initiatieven te ontplooien en innovatieve veranderingen te implementeren. Het allerbelangrijkste vind ik dat we met een fijn team werken. Een groeiend team, waarmee we ondanks de vele uitdagingen nú al veel voor elkaar krijgen en wat in de toekomst alleen maar meer zal zijn.”

JACQUELINE VAN WAAIJ, AMBULANCEVERPLEEGKUNDIGE

‘Wij zijn een hechte club’

“Voordat ik vijftien jaar geleden op de ambulance kwam, heb ik als verpleegkundige in verschillende ziekenhuizen gewerkt, wat me als ambulanceverpleegkundige een stevige basis gaf. Het is niet zo dat je als verpleegkundige meteen op de ambulance kunt werken. Ik heb aanvullend de IC- en SEH-opleiding en een opleiding voor ambulanceverpleegkundige gedaan. Daarin leer je bijvoorbeeld snel handelen in kritieke situaties.

Zodra bij de meldkamer een melding binnenkomt die spoedeisende zorg vereist, dan alarmeren zij de ambulance. Als ambulanceverpleegkundige geef ik medische zorg aan patiënten die acute hulp nodig hebben. Bijvoorbeeld bij een (verkeers)ongeval of bij mensen met acute gezondheidsproblemen, zoals een hartinfarct. Samen met de ambulancechauffeur vorm ik een hecht team. Hij bestuurt niet alleen de ambulance, maar assisteert mij ook tijdens de zorgverlening aan de patiënt. Bij ernstige incidenten is de Officier van Dienst Geneeskundig (OVdG) aanwezig en houdt supervisie over het incident. Zo kunnen wij ons op ons werk concentreren.

We zijn een hechte groep. We zijn er voor elkaar als we iets ingrijpends meemaken. Sinds kort zit ik ook bij een TCO en bellen we collega's na, als ze iets traumatisch

hebben meegemaakt. Zo belangrijk, want praten lucht op. We blijven mensen. Zo heb ik recent vrij snel na elkaar drie grote incidenten meegemaakt. Daarna ben ik er even uitgestapt. Een oud-collega formuleerde dat heel mooi: om de zoveel tijd gaat er een deurtje open in je brein en komt het eruit. Gelukkig kun je in onze organisatie dan even tijd nemen, daar is alle ruimte en begrip voor.

Om de vijf jaar is er een assessment van de Academie voor Ambulancezorg met toetsen en casussen. En tussendoor doen we bijscholing, ook via e-learning. Ik ben inmiddels ook praktijkopleider. Ik heb zoveel werk- en levenservaring, dat wil ik delen met jonge mensen. Waar ik dankbaar voor ben, is dat ik vanuit de organisatie een coachingsopleiding mag volgen. Ik ben nu 56 jaar en er komt een tijd dat het fysiek te zwaar wordt om op de ambulance te werken. Dan wil ik wel iets anders doen, iets wat bij me past.”

samenwerkingspartner

‘Wij snappen elkaar’

TEKST NIENKE LANDRÉ
BEELD LENNAERT RUINEN

Als het om ingewikkelde wet- en regelgeving, lijvige rapporten en een almaar uitdijende reeks afkortingen gaat, kunnen ze er wat van bij de VRR en DCMR Milieudienst Rijnmond. Gesneden koek voor Frank Lelieveld, senior medewerker Industriële Veiligheid bij de VRR en Lodie Glimmerveen, projectleider Omgevingsvergunningen bij de unit Reguleren van DCMR. Maar ook een koek vol uitdagingen. En daar houden ze van.

Lodie houdt zich bezig met omgevingsvergunningen voor bedrijven in onze regio. In die vergunningen is vastgelegd aan welke eisen een bedrijf moet voldoen om bijvoorbeeld de uitstoot van stoffen in de lucht te verminderen, geluidhinder te voorkomen of de veiligheid te waarborgen. Frank is senior medewerker Industriële Veiligheid en maakt deel uit van het team Advisering & Vergunningverlening bij de VRR. “Onze samenwerking heeft altijd te maken met de omgevingsvergunning”, legt Lodie uit. “Als een bedrijf een activiteit wil uitvoeren, dan moeten ze daar een aanvraag voor doen. Heeft die activiteit te maken met brand- of industriële veiligheid, dan vragen wij de VRR om advies. Dat kan een wettelijk advies zijn, bijvoorbeeld in geval van de opslag van vuurwerk. Maar we vragen de VRR ook om advies vanwege hun expertise, bijvoorbeeld bij de beoordeling van brandveiligheidsplannen.”

GRENZEN

Voordat Frank in 2008 bij de VRR terechtkwam, werkte hij bij DCMR in de functie die Lodie daar nu heeft. “Doordat Frank vroeger in mijn schoenen stond en nu aan de andere kant van de tafel zit, is hij zich goed bewust van mijn toetsingskader en de keuzes en begrenzingen die daarmee te maken hebben. Als wij het op elementen niet eens zijn met elkaar, dan snappen we vanuit onze eigen achtergrond ook waarom.” Frank legt uit dat zij ieder vanuit hun eigen perspectief werken. “Lodie kijkt vanuit de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Daarin zijn veel vergunningen, ontheffingen en meldingen tot één omgevingsvergunning geïntegreerd. Hij let op de invloed van een activiteit op de omgeving. Gaat dat om gevaarlijke stoffen, dan kan dat een risico voor de omgeving zijn. Als VRR kijken wij daar ook naar, maar ook naar de veiligheid van onze brandweermensen. Daar ligt de grens, maar tegelijk ook onze samenwerking. We denken er in zo’n geval voor 85 procent hetzelfde over, maar wij zitten dan nét iets meer op dat stukje veiligheid, installaties en de inzet van brandweermensen.” Lodie: “Mijn insteek is altijd: het advies van de VRR is leidend. Daar wijk ik niet zomaar van af, want het is hun expertise en niet de mijne.”

ENERGIETRANSITIE

Ook al proberen de VRR en DCMR omgevingsrisico’s zoveel mogelijk te beperken, helemaal uitsluiten kunnen ze dat niet. “Er zijn gelukkig normen en besluiten die ons daarbij helpen”, stelt Frank. “En er is wetgeving die bepaalt wat wij in Nederland met z’n allen een

aanvaardbaar risico vinden. Zo is er een kans van een op een miljoen per jaar of lager dat je overlijdt aan een incident met een gevaarlijke stof. Dat zien we als een acceptabel risico.” Volgens Lodie word je daarbij soms geconfronteerd met de markt en ontwikkelingen in duurzaamheid. “Neem elektrische auto’s en de batterijen die daarin zitten. De VRR wordt geconfronteerd met moeilijk te bestrijden branden en DCMR met ondernemers die accu’s en batterijen willen opslaan. Als *BV Nederland* wil je die energietransitie, maar daar zitten wel risico’s aan vast.” Ook Frank ziet dat deze ontwikkelingen razendsnel gaan. “Het is booming business. Dat geldt voor batterijen, maar ook voor waterstof. Er gebeurt heel veel, maar er is nog onvoldoende wetgeving die een veilige opslag regelt.”

OMAN EN BES-EILANDEN

Andere veiligheidsregio’s en zelfs partijen in het buitenland vragen de VRR en DCMR regelmatig om advies. Niet verwonderlijk, want Rijnmond is de grootste industriële regio van het land. Zo reist Frank binnenkort naar de haven van Sohar in Oman. “Het Havenbedrijf Rotterdam is deels aandeelhouder en wil dat de haven in Oman qua veiligheid op hetzelfde niveau komt als Nederland. Daarom worden wij weleens ingevlogen om inspecties te doen en beleid te ontwikkelen. Een totaal andere wereld. Als in Nederland bij een incident een giftige wolk vrijkomt, dan worden omwonenden gealarmeerd. Zij sluiten vervolgens ramen en deuren. In Oman is dat minder vanzelfsprekend. Wat dan? Daar moet je goed over nadenken.” Ook Lodie wordt weleens buiten de landsgrenzen geconsulteerd. “Ik heb een periode Rijkswaterstaat geadviseerd over gevaarlijke stoffen bij raffinaderijen op de BES-eilanden. Als DCMR adviseren wij Rijkswaterstaat over de vergunningverlening daar en de VRR doet datzelfde voor de brandveiligheid.”

BEVLOGEN

Wat opvalt, is de bevrologenheid waarmee zowel Frank als Lodie over hun werk praten. Waar komt dat vandaan? “Ik sta er niet vaak bij stil, maar dat heeft toch te maken met iets willen betekenen voor de samenleving. Hoe minimaal ook, ik wil er mijn eigen bijdrage aan leveren, alles een beetje beter of -zo je wilt- minder slecht te maken.” Voor Lodie speelt nog iets anders mee: “Ik vind vooral de puzzel erg leuk. Uitzoeken wat belangrijk is, hoe we daar het beste mee kunnen omgaan, mens en milieu beschermen. Dat vind ik mooi.”

TEKST KAREN AUER
BEELD MEGIN ZONDERVAN

CoPI-oefening in Schiedam

‘Haast u rustig’

Argeloze bezoekers van het Van der Valk Hotel Schiedam kijken wat bezorgd om zich heen. Op het parkeerterrein is het een komen en gaan van druk overleggende hulpverleners in gele en oranje hesjes. Er lijkt een ramp gaande en dat is precies de bedoeling. Hier vindt een oefening plaats onder regie van VRR-werkgroep MOTO. Eén van de oefeningen is gemaakt door vertegenwoordigers van de werkgroep van het Havenbedrijf Rotterdam.

Frank Jongejan, Officier van Dienst bij Havenbedrijf Rotterdam en lid van werkgroep Multidisciplinair Opleiden, Trainen en Oefenen (MOTO) heeft samen met Ed Jaspers, Havenbedrijf Rotterdam en een van de eindregisseurs van de CoPI-oefeningen, het scenario geschreven. De aard van het op de haven geënte incident moet op dit tijdstip in de oefening geheim blijven, maar ze is levensecht. “Daadwerkelijk in Amerika gebeurd”, vertelt Frank. Drie keer per jaar een CoPI-Tweedaagse is beslist geen overbodige luxe, stelt hij: “Er wordt aan zoveel mogelijk CoPI-functionarissen een oefenmoment aangeboden. Zodat iedereen goed beoefend blijft en tijdens een echt incident precies weet wat hij of zij moet doen.”

Saamhorigheid

Bij de Tweedaagse wordt standaard in een hotel gegeten en overnacht. Dit komt de onderlinge relaties tijdens de oefening ten goede, vindt deelnemer Archana Ramkhelawan. Zij heeft een dubbelfunctie bij de gemeente Rotterdam: Officier van Dienst Bevolkingszorg en senior projectmanager digitale criminaliteit. “Als je elkaar tijdens de oefening beter leert kennen, weet je elkaar ook tijdens een incident snel te vinden. Dat is gewoon sneller en makkelijker schakelen. De saamhorigheid wordt ook echt gevoeld, net als de ruimte om elkaar aan te spreken.” Frank vult aan: “Bovendien is er geen sprake van hiërarchie, iedereen is gelijkwaardig. Wel is er een strakke vergaderstructuur bij een CoPI.”

Het juiste beeld

De meerwaarde van het CoPI, of misschien wel de essentie, is dat er een eenduidig beeld naar buiten gaat. “Het CoPI spreekt uit een mond”, zegt Archana. Frank: “Ieder incident kan groot of complex worden en Grip1-waardig zijn. Van een gasontsnapping, brand in een verzorgingshuis tot grote aanrijdingen. In de commando-unit, de ‘CoPI-bak’, vormen we ons het juiste beeld van het incident, bijvoorbeeld over het aantal slachtoffers. Ook bepalen we hier welke diensten nodig zijn voor de bestrijding en we zetten van hieruit acties uit. Zo gaan alle betrokken diensten met dezelfde informatie naar buiten.”

Stress

Stress in de bak? Archana: “Haast u rustig is mijn mantra voor dit werk. Niet als een kip zonder kop. Natuurlijk is er altijd haast geboden, maar het is zaak om het rustig aan te vliegen om zo fouten te voorkomen.” Frank erkent dat de CoPI-training nooit hetzelfde is als de realiteit: “De stress is natuurlijk wel aanwezig, maar op een andere manier dan in de praktijk. Daar zie je écht wat er gebeurt en voel je bijvoorbeeld de warmte. Wij proberen het zo goed mogelijk na te bootsen met behulp van foto’s.”

Tips en tops

Archana heeft een goed gevoel over de oefendagen: “Het is voor mij allereerst leerzaam, ik ga straks met veel nieuwe inzichten naar huis. Ook de vrijheid om me uit te spreken en te experimenteren ervaar ik als positief. Dit is bovendien een perfect toetsmoment of we met z’n allen de protocollen scherp hebben.” Minstens zo belangrijk als de CoPI-oefening zelf is de nabespreking. Frank: “Het doel van de evaluatie is om aan het eind van de oefening vast te stellen of de oefendoelen gehaald zijn. En om de tips en tops eruit te halen, we spreken namelijk nooit over fouten.”

Als het aankomt op samenwerken is het Commando Plaats Incident (CoPI) de ultieme plek binnen de Veiligheidsregio. Het CoPI is het team dat de operationele leiding heeft vlakbij een incident. Er is dan sprake van een GRIP-situatie waarbij onderlinge afstemming tussen verschillende hulpdiensten en andere ketenpartners nodig is. Denk aan brandweer, ambulance, GHOR, politie, gemeente (bevolkingszorg), het Havenbedrijf Rotterdam en vaak ook netbeheerder Stedin. Het overleg vindt plaats in een mobiele commando unit.

Om deze situatie, onder tijdsdruk, te oefenen, is er drie keer per jaar een Tweedaagse CoPI-training. Daarin gaat het om kennismaken met ketenpartners, kennis delen (workshops) en oefenen van scenario’s. Elke training eindigt met een evaluatie, gericht op de samenwerking. Meer weten? Scan dan de QR-code.

De woordvoering binnen de VRR is tegenwoordig anders georganiseerd dan vroeger. Stonden voorheen de brandweerofficieren de pers te woord, nu zijn hier woordvoerders voor. Bij de VRR nemen onder andere nieuwkomer Daphne Rozenburg en routinier René van der Linden deze taak voor hun rekening. Ondanks dat Daphne pas drie jaar woordvoerder is en René al acht jaar, kunnen de twee veel van elkaar leren.

NIEUW TALENT DAPHNE ROZENBURG, WOORDVOERDER BIJ DE VRR

Van Glasgow naar de VRR

Voordat Daphne aan de slag ging bij de VRR studeerde zij politieke communicatie aan de universiteit van Glasgow, waarna ze in de crisiscommunicatie ging werken. Haar overstap naar de VRR voelde als een logische vervolgstap. Omgaan met journalisten was voor haar niks nieuws, maar woordvoering bij grote incidenten wel. “Als de pieper midden in de nacht afgaat en ik snel op locatie moet zijn, is dat altijd even schakelen. Je moet stressbestendig zijn en een begrijpelijk verhaal kunnen vertellen dat klopt. Ook als nog niet alle informatie beschikbaar is. Dat blijft een uitdaging.”

“Met zeven andere woordvoerders draaien we het woordvoerderspiket. Samen zorgen we ervoor dat de woordvoering tijdens incidenten 24/7 goed geregeld is. Van mijn piketcollega's kan ik veel leren. De meeste van hen zijn al jaren piketwoordvoerder en hebben al veel ingewikkelde incidenten meegemaakt. Zij weten bijna alles over het vak en zijn altijd bereid om hier over te vertellen, zo ook René.”

“Naast mijn piketdiensten beman ik met René de mediadesk. Die is doordeweeks voor journalisten bereikbaar van 09.00 tot 17.00 uur. Alle persvragen over brandweer, ambulance, meldkamer, risico- en crisisbeheersing en alle andere afdelingen nemen wij in ontvangst. Op eenvoudige vragen geven we direct antwoord. Vaak is een vraag trouwens minder simpel dan in eerste instantie lijkt. Achter elke vraag kan een veel grotere, politiek-bestuurlijke wereld schuilen.”

INHAKEN

“Om dit goed in kaart te brengen maakt het team communicatie twee keer per week een nieuwsscan. Hierin kijken we welke voor de VRR belangrijke berichten er de afgelopen periode in het nieuws zijn verschenen. In ons wekelijkse nieuwsoverleg bespreken we hoe dat nieuws betrekking heeft op onze organisatie. Zo proberen we te voorkomen dat we communiceren op een manier die niet past bij wat zich buiten afspeelt. Daarnaast is het ook een mooie manier om te kijken op welk nieuws we kunnen inhaken. Zodra de risico's en kansen helder zijn, bepalen René en ik onze woordvoeringslijn. Hierin leggen we vast wat de kern van onze boodschap wordt. Die stemmen we af, intern en met woordvoerders van samenwerkingspartners als politie, Stedin en Evides. Zo zorgen we ervoor dat we allemaal met één bericht naar buiten treden en elkaar dus niet per ongeluk tegenspreken.”

UITDAGING

“Het is een mooie uitdaging om complexe incidenten of lastige beleidsonderwerpen zo uit te leggen dat het voor iedereen makkelijk te begrijpen is. Dat is normaal gesproken al belangrijk, maar tijdens een incident is dit nóg belangrijker. Het is onze taak om omwonenden bij een incident kort en helder te kunnen vertellen wat er is gebeurd, wat de hulpdiensten doen en wat zij kunnen doen om zichzelf veilig te houden. Dat is soms een hele puzzel, maar dat vind ik leuk. Daar krijg ik juist energie van.”

ROUTINIER RENÉ VAN DER LINDEN, WOORDVOERDER BIJ DE VRR

Geen dag of incident is hetzelfde

René ziet dat er in de laatste jaren veel is veranderd binnen de woordvoering bij de VRR. Zo wordt nu veel meer met sociale media gewerkt. Ook zijn woordvoerders zelf actief media benaderen met onderwerpen en verhalen. Zo willen zij meer onderwerpen voor het voetlicht brengen. “Daarnaast laten we zien dat de veiligheidsregio meer is dan alleen branden blussen. Die proactieve houding hebben we nu ongeveer 1,5 jaar en er zijn echt al meerdere media die onderwerpen hebben opgepakt. We sturen persberichten, maar nemen ook regelmatig een-op-een contact op met journalisten om onderwerpen te bespreken.”

Zelfs na acht jaar woordvoerderschap, is geen dag of incident hetzelfde. “Het bemensen van de perstelefoon en het beantwoorden van vragen en interviewverzoeken komen elke dag terug. Maar zodra de pieper afgaat bij een groot incident, laten we alles uit onze handen vallen om daar zo snel mogelijk heen te gaan. Het is belangrijk niet bang te zijn voor de camera. We moeten vertellen wat we weten en dit op een begrijpelijke manier uitleggen. Dit is ook mijn drijfveer: vertellen wat wij doen

om de veiligheid in het gebied te waarborgen. Ik vertel graag dat wij er juist zijn om de burger te helpen.”

VISITEKAARTJE VAN DE ORGANISATIE

René heeft al veel langer ervaring bij de VRR: hij is al 39 jaar vrijwilliger bij de brandweer. Die kennis en ervaring neemt hij mee in zijn werk als woordvoerder. “Het onder woorden brengen van wat we doen, vind ik leuk. Het is meer dan vertellen wat er is gebeurd bij een incident. Achtergrondinformatie is minstens zo belangrijk. Woordvoering zal ook altijd nodig zijn. We zijn toch het visitekaartje van de organisatie. Het is belangrijk om uitleg te geven op een begrijpelijke manier. Hiervoor werk ik samen met een topteam met zowel ervaren als nieuwe collega's. We leren veel van elkaar en vullen elkaar aan waar nodig. Mijn nieuwe collega's zou ik willen meegeven dat het belangrijk is je te verdiepen in je vak. Daar hoort het leren kennen van de organisatie bij. Nieuwe collega's draaien 24-uursdiensten om mee te kijken in de werkwijze van de veiligheidsregio. Hierdoor zien ze hoe het er werkelijk aan toegaat. Dat is goed, want op die manier weet je precies waarover je het hebt als je erover vertelt als woordvoerder. Dit is ook een kracht die je dan hebt.”

TEKST KARIN KOOLEN
BEELD MEGIN ZONDERVAN

Moeilijke vraagstukken om je in vast te bijten

Zorg voor jezelf en voor anderen. Die boodschap kreeg Edith van der Reijden van huis uit mee. Misschien is de stap naar werken voor een veiligheidsregio dan eigenlijk een heel logische. Edith verruilde ‘het Zeeuwse’ voor Rijnmond en is sinds 1 augustus jl. directeur Risico & Crisisbeheersing bij VRR. Een gesprek over Rotterdam, veerkracht en goed kunnen samenwerken.

Vijf plezierige jaren lang was Edith van der Reijden algemeen directeur van de Veiligheidsregio Zeeland. “Het was tijd voor een nieuw avontuur”, blikt ze terug op haar keuze om over te stappen naar Rotterdam. “Ik miste het ‘grootstedelijke’. En ik kom zelf uit Rotterdam-Rijnmond. Het voelt als thuiskomen.”

Vanmorgen had Edith een ondernemersbijeenkomst. “Het is mooi om te zien dat iedereen bekend is met VRR en onze werkzaamheden. Daar mogen we trots op zijn! We hebben net pittige weken achter de rug, met ernstige incidenten (brand bij de Afvalverwerking Rijnmond, de schietpartij op het Heiman Dullaertplein en in het Erasmus MC, red.). Dat is heftig, maar toont tegelijkertijd ook de sterke samenwerking van hulpdiensten in Rotterdam. Daar bouw je samen hard aan, aan die korte lijnen, goede afstemming. Kortom: aan een vertrouwde samenwerking. En hoe irrelevant details in die voorbereiding ook lijken, in het geval van een incident blijkt álles relevant. Alles kan het verschil maken.”

LEUKER

Wat neemt ze mee van haar ervaring in Zeeland? “Verbinding tussen partijen is het allerbelangrijkst”, stelt ze na even nadenken. “In Zeeland heb je allemaal kleine gemeenten die afhankelijk zijn van elkaar, daar zie je almaar de bereidheid hulp te vragen of een hand uit te steken. Samen is leuker, leerde ik al snel, en effectiever. We delen hetzelfde belang, namelijk een veilige samenleving die goed voorbereid is op incidenten. Hier in Rijnmond, in een grootstedelijke omgeving, zit je nóg sneller met elkaar om tafel, bijvoorbeeld voor het dossier Omgevingswet. De GGD en de DCMR, om een voorbeeld te noemen, weten elkaar heel makkelijk te vinden. Dat is niet vanzelfsprekend, maar wél essentieel.”

Edith houdt van moeilijke vraagstukken, stelt ze. “Daar bijt ik me graag in vast. De samenleving verandert en daar moeten we ons op voorbereiden. Denk aan het klimaat, de energietransitie, zaken als cyberveiligheid... Er komt nog zoveel op ons af en dat brengt nieuwe risico's mee. Om die zaken goed aan te kunnen pakken, moeten de belangrijke koppen nu al bij elkaar komen. Wat doen we in het geval van een overstroming, zoals in Limburg? Niet de eerste dagen, maar ook de langere periode erna? Ik wil me nog meer gaan richten op mogelijke toekomstscenario's. Waar liggen de risico's? Welke plannen en procedures zijn nodig? Die gesprekken voer ik graag binnen de VRR en met alle partijen die daar een rol in kunnen vervullen.”

IN VERTROUWEN

Uiteindelijk hebben we allemaal hetzelfde doel, benadrukt Edith nogmaals. “Ik geloof niet zo in domeinen. Ik geloof in kijken wat nodig is en ‘wie doet wat’. Waar ben je goed in en wat kan een ander wellicht beter? Waar liggen diens kwaliteiten? Ik vind het belangrijk om te investeren in goed contact en het maken van afspraken met partijen die je vertrouwt, en het dan vervolgens ook bij de ander - in vertrouwen - te laten.”

Verbinding met elkaar, met de samenleving; dat is Edith in het bloed gegoten. “Zorg goed voor jezelf en voor je omgeving, dat kreeg ik als kind al mee. Draag je steentje bij. Je kent vast het boek ‘Oosterschelde; Windkracht 10’, geschreven door Jan Terlouw, over de opbouw na de watersnood. Eigenlijk een verhaal over de veerkracht van een samenleving. Daar geloof ik in. Die veerkracht stimuleren en gezamenlijk de schouders eronder.”

Spijt van haar overstap heeft Edith geen moment gehad. “Hier werken mensen met passie voor hun werk - dat is heel duidelijk voelbaar. Die passie deel ik. En ik ontdek nu ook weer wat een prachtig gebied dit is. Ruraal én grootstedelijk, een veelheid aan dingen. Daardoor ontstaat een groot risicogebied en kan de impact van incidenten groot zijn. En dát vraagt om samenwerking en maatwerk, om het bouwen van sterke netwerken om de toekomst aan te kunnen. Daar zet ik me voor in.”

TEKST CHANTAL LINDSEN
BEELD MEGIN ZONDERVAN

Elke maandagavond oefenen de vrijwilligers van brandweerploeg Stellendam inzetscenario's om het team nog sterker te maken. Zodat ze, als er nood aan de man is, precies weten wat ze moeten doen. De ene keer oefenen ze hoe je iemand uit een slaapkamer haalt met de brandweerladder, de volgende keer wordt er een brand gesimuleerd. Deze avond oefenen ze hoe je twee drenkelingen uit het water haalt. “We voeren elke week andere scenario's uit, zodat de juiste werkvolgorde in onze hoofden geprent zit. Voor als er echt iets gebeurt. Dan telt elke seconde en moeten we precies weten wat we moeten doen”, aldus bevelvoerder Dennis Hansen.

De brandweerkazerne van de vrijwilligersploeg in Stellendam is gevuld met twaalf mannen die door het vuur gaan voor elkaar én voor hun plaatsgenoten. “Het komt voor dat je een bekende uit het dorp tegenkomt tijdens een noodgeval. Of dat je kinderen in nood moet helpen. Dat zijn wel de zwaarste momenten”, vertelt Peter Schoon, die al sinds 1996 als beroepsbrandweerman werkt. Hij weet uit ervaring hoe belangrijk het is om een ijzersterk team te vormen. En juist daar zijn deze wekelijkse oefeningen voor.

VISSERS TE WATER

Vanavond is het scenario dat een vader en zoon aan het vissen zijn, het bootje omslaat en de twee te water raken. Zij zijn niet in staat zelf veilig de kant te bereiken. De brandweer moet beide drenkelingen redden. Hansen brieft zijn ploeg in de kazerne. Daarna is het wachten tot de pieper gaat en de oefening begint. Een paar honderd meter verderop staat de brandweervan in een schuur van een dorpsbewoner*. Ook hij staat klaar om zo snel mogelijk de schuurdeur te openen. Zodra de pieper gaat, rennen de mannen, jong en oud, richting de brandweervan. Ze stemmen onderling af wie welke taak toebedeeld krijgt: wie chauffeur is, wie

de helpers zijn en wie de zwemmers. Eenmaal bij de schuur aangekomen, schiet iedereen in zijn werkkleding en vertelt Hansen wat het ongeval precies inhoudt. Alles gaat tegelijk: de briefing, het omkleden en het starten van de brandweervan. Als iedereen in het brandweervoertuig zit, schreeuwt de bijrijder 'vol?'. 'Ja!' klinkt vanaf de achterbank en met gierende banden rijdt het voertuig uit de garage richting het strandje bij het Haringvliet.

Tijdens het rijden, gaat de briefing door. Hansen: “Achterin de auto bespreek je wie wat gaat doen, elke seconde telt met een drenkeling. Hoe eerder je aankomt bij het ongeval, hoe groter de overlevingskans. Je moet een goede ploeg hebben. Iedereen heeft net zoveel verantwoordelijkheid, we doen dit samen.”

HANDGEBAREN

Eenmaal bij het strandje aangekomen, springen de brandweervan uit de brandweervan. Degenen met een droogpak aan rennen richting het water, de twee helpers rennen naar de kustlijn om met handgebaren de brandweervan in het water te instrueren waar ze naartoe moeten zwemmen. Ook houden ze een touw beet, waarmee ze verbonden zijn met de zwemmers. Vanwege het zware pak waarin ze warm en droog blijven, zwemmen ze op hun rug en kunnen ze dus niet zien waar ze heen zwemmen. Ze vertrouwen volledig op de handgebaren van hun helpers die hun straks met het touw weer de kant op trekken, zodat de zwemmers hun handen vrij hebben om de drenkelingen goed vast te houden. De bevelvoerder heeft ondertussen gefingeerd contact met de ambulance.

“Rustig blijven, ik kom je redden”, is de standaardzin die de brandweervan in het water direct uitspreken om de personen in nood te kalmeren. Eenmaal terug op de kant nemen de redders de drenkelingen over om hun fysieke status te controleren.

**‘Rustig blijven,
ik kom je redden’**

‘Het komt voor dat je een bekende uit het dorp tegenkomt tijdens een noodgeval. Of dat je kinderen in nood moet helpen. Dat zijn wel de zwaarste momenten’

Hansen: “Als het ambulancepersoneel er nu zou zijn, is dit het moment waarop zij het werk overnemen. Maar vanavond oefenen we dit ook, omdat het natuurlijk zo kan zijn, dat de ambulance nog niet ter plaatse is en wij alvast eerste hulp moeten verlenen.”

NAADLOOS

Het is fascinerend om te zien hoe vlekkeloos de heren de oefening laten verlopen. De ene handeling vloeit naadloos over in de andere, ze verspillen geen seconde. Ze voeren enkel de broodnodige handelingen vliegensvlug maar beheerst uit. Zodra de situatie onder controle is, roept Hansen: “Einde oefening, keurig gewerkt!” Meteen verschijnt er bij de mannen een stralende lach op het gezicht en de eerste grapjes worden gemaakt. Dan spoelen ze de gebruikte spullen schoon met de slang om al het zand te verwijderen. De brandweerwagen wordt in orde gemaakt, zodat deze gereed is voor een volgende uitruk.

Hansen pakt wat te drinken en staat tevreden met zijn blote voeten in het zand te kijken hoe zijn ploeg opruimt. “Tja, het is een aparte hobby. Je komt altijd in de ellende van een ander terecht. Als anderen van het gevaar wegrennen, rennen wij er juist naartoe. We hebben allemaal de drang om anderen te helpen. Zit dit niet in je, dan kun je dit werk niet doen.”

SAMEN

“We doen het samen en iedereen moet exact weten wat zijn taak is. Niet twijfelen, direct handelen, want elke seconde telt. Je bent zo sterk als je hele ploeg”, aldus Hansen. “In dit soort situaties, waarbij de mensen ter plekke meestal in paniek zijn, is het de kunst zelf kalm te blijven. Dan is het goed dat wij alle mogelijke scenario's hebben geoefend, dat we kunnen vertrouwen op ingesleten routines. Terug op de kazerne komt voor ons pas de ontlading. Vaak drinken we na afloop van een dienst een drankje en praten we er samen over. Dat is heel belangrijk. We zijn toch een soort familie. Als we een vervelend incident meemaken, steunen we elkaar.”

**De oefening uit dit verhaal vond plaats op het moment dat de brandweerploeg Stellendam nog op de oude locatie zat. Op 6 oktober 2023 is een nieuwe kazerne geopend. De tankautospuut staat nu op de kazerne.*

HET LEZEN WAARD!

Dag in dag uit krijgen we een enorme lading informatie over ons heen. Gesprekken, sociale media, radio, straatreclame, televisie, noem maar op... Ook binnen ons werk is er veel nieuws te melden. Wij hebben voor jou een selectie gemaakt van een paar nieuwsberichten die het lezen waard zijn.

APPARAAT NEEMT BORSTCOMPRESSIE BIJ REANIMATIE OVER

Alle hoogcomplexen ambulancevoertuigen van onze ARR hebben sinds september 2023 een Mechanische Thorax Compressie (MTC) aan boord. Dit apparaat geeft mechanische borstcompressie tijdens een reanimatie. De MTC wordt bij de patiënt ter hoogte van de borstkas aangebracht. Daarna drukt het apparaat met een constant ritme het borstbeen in, ondersteund door meetapparatuur. Vooral tijdens het vervoer van de patiënt maakt het apparaat een groot verschil. Bij handmatige reanimatie sta je immers niet veilig in een rijdende ambulance en is het lastig goede, constante hartmassage toe te passen.

De MTC weegt zo'n 10 kilo, heeft een accu die 90 minuten meegaat en zit in een rugtas. Het apparaat is daardoor ook goed inzetbaar op locatie. Na het aanbrengen, neemt de MTC het proces van handmatige reanimatie over.

Voor de levering is een aanbesteding gehouden, waarbij het bedrijf Corpuls als winnaar uit de bus kwam. De aanbesteding is met een team van ervaren professionals binnen de VRR gedaan. Meer weten? Scan dan de QR-code.

VEILIGHEIDSPLEIN BIJ WERELDHAVENDAGEN EEN SUCCES!

Tijdens de 46^e editie van de Wereldhavendagen begin september, trok het Veiligheidsplein van de VRR vele duizenden enthousiaste bezoekers. Het was een groot succes, mede dankzij de vrijwillige inzet van tientallen collega's.

Tijdens het festival voor de Rotterdamse haven konden kinderen op een leerzame ontdekkingsocht. Toppers van onder meer brandweer, meldkamer en ambulance

stonden klaar om vele vragen over ons werk te beantwoorden.

De bezoekers mochten diverse brandweerwagens en een ambulance van binnen bekijken. Ze hebben brandjes geblust, een hindernisbaan afgelegd en geschminkte wonden verzorgd. Er reed een grote blusrobot rond, men kon van dichtbij zien hoe met een Mechanische Thorax Compressie (MTC) hartmassage wordt gegeven en ook politiehond Nolan van de Zeehavenpolitie zorgde voor een spannende zoektocht naar een aantal deelnemers: bezoekers van de Wereldhavendagen die de rol aannamen van 'zoekobject' voor de hond.

De liefhebbers konden terecht bij onze VR-tent om zo zelf 'echt' te helpen bij een ongeval of via een VR-bril een brand te blussen. De Ahrens-Fox trok veel bekijks en ook het Rode Kruis was aanwezig. Wil je nog even nagenieten? Bekijk dan via de QR-code een video met een terugblik.

'NIEUWE' HOOGWERKER VOOR HELLEVOETSLUIS

Een mooi voorbeeld van onderlinge samenwerking is de overname door de VRR van een hoogwerker van de Veiligheidsregio Zuid-Holland Zuid. De VRR was door omstandigheden op zoek naar een vervangende hoogwerker. De buurregio had deze 'over', omdat zij overgaan op autoladders. In augustus 2023 sloten we een deal en was de overname een feit. Een mooie win-situatie.

De hoogwerker is gestationeerd op kazerne Hellevoetsluis. Het voertuig is netjes onderhouden en heeft recent een update gehad, waardoor het nog jaren meekan. Het scheelt veel levertijd met een nieuw model en er zijn gunstige afspraken gemaakt over de voorwaarden voor overname.

De VRR is blij met de goede samenwerking met onze burens. Een samenwerking die verder gaat dan alleen deze hoogwerker. Zo hebben we recent een gezamenlijke aanbesteding gedaan rondom bluskleiding, wisselen we materiaal uit voor onze duikteams en hebben we dezelfde toiletunit voor grootschalig incidenten aangeschaft op advies van VRZHZ.

uitsmijter

Je bent nooit klaar met leren

Ons vakgebied bestaat bijna volledig uit samenwerking. En dat begint bij goede onderlinge relaties. Elkaar kennen dus. De mensen in jouw ploeg, je buddy in de ambulance, de collega's om je heen op kantoor of aan de andere kant van het bureau op de meldkamer. Samen staan we iedere dag weer zij-aan-zij voor de veiligheid in onze regio. Ik hou echt van de enorme verscheidenheid aan verhalen die achter onze mensen schuilgaat. We zijn een diverse groep mensen, maar als die pieper gaat, hebben we een gezamenlijk doel: het verlenen van hulp.

Het is belangrijk om onze onderlinge relaties goed te houden. Blijf in gesprek mét elkaar en praat eens wat minder óver elkaar. Ook over de kolommen heen: probeer door de bril van een ander te kijken. En als je iets dwars zit, moet er ruimte zijn om dit te uiten. Ik hecht er veel waarde aan dat jij jezelf kunt zijn. Wat je achtergrond of overtuiging ook is. Je hoeft het niet altijd met elkaar eens te zijn, maar luister en heb wel respect voor een ander. Naast dat luisteren en respect hebben voor elkaar, wordt de basis voor een goede samenwerking ook gelegd door goede voorzieningen en middelen. We proberen er vanuit de VRR alles aan te doen om te blijven vernieuwen en te zorgen dat jullie je werk professioneel en met plezier kunnen doen. Daarbij zo veel als mogelijk rekening houdend met jullie wensen. Of het nu gaat om een nieuwe kazerne, nieuwe apparatuur voor reanimaties op de ambulances of ICT-systemen.

KENNISDELEN

Wat ook niet onbelangrijk is: kennisdelen. We hebben allemaal onze eigen sterke en zwakke punten. Ik ben ervan overtuigd dat we iedere dag nog van elkaar kunnen leren. Je bent nooit 'klaar'; sta daar ook voor open. Een andere aanpak dan je gewend bent, kan heel goed werken. Of een collega waar je niet direct aan denkt, kan die ene taak juist heel goed uitvoeren. Je kunt amper een doel bereiken zonder goede samenwerking. Waar ik me soms nog aan stoort, is dat we binnen de wereld van de veiligheidsregio's te vaak het wiel opnieuw proberen uit te vinden. Terwijl de benodigde kennis er vaak al is. Ik ben dan ook blij dat wij binnen onze organisatie elkaar steeds meer opzoeken. Zo hebben we het SLIM-event, waar we van elkaar leren door praktijkverhalen te delen. Ook de komende maand zullen honderden collega's weer boeiende workshops bijwonen en die kennis meenemen naar hun volgende inzet, hun volgende advies of bij het maken van hun planvorming.

Heb je bijvoorbeeld in deze SAMEN iets gelezen wat jou raakt of nieuwsgierig maakt? Deel dit met collega's of vraag meer informatie bij andere afdelingen. Ook dat helpt om die samenwerking stukje bij beetje te versterken.

Arjen Littooij

Algemeen directeur

Contact

- /veiligheidsregiorr
- @Vr_RR
- /veiligheidsregiorr
- 088 877 9000
- vr-rr.nl
- rijmondveilig.nl
- ambulance-rr.nl
- brandweer.nl/rotterdam-rijmond

Colofon

SAMEN is een uitgave van Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

Concept & initiatief
Veenman+, Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

Hoofredactie
Maurice Lenferink

Redactiechefs
Olaf van Dijk, Astrid Mulder

Redactieleden VRR
Kiki Capello, Inge Kippers, Mirjam Lisseveld, Robert du Pree, Esther Versteeg, Remco van Werkhoven

Redactie
Karen Auer, Sander Grip, Harold Joëls, Karin Koolen, Nienke Landré

Eindredactie
Sander Grip

Beeld cover
Lennaert Ruinen. V.l.n.r.: Zaid Kassar, Ilse Jeanson, Jacqueline van Waaij

Fotografie
Lennaert Ruinen, Megin Zondervan

Coördinatie
Naomi Brandwijk

Ontwerp
carena*

Productie
Veenman+

Meer informatie/vragen
www.vr-rr.nl
communicatie@vr-rr.nl

© 2023 Artikelen uit SAMEN mogen alleen met schriftelijke toestemming van de initiatiefnemers worden overgenomen. Het ongevraagd opsturen van tekst en/of foto's (ook digitaal) geschiedt op eigen risico.

BEELD MEGIN ZONDERVAN

Lezers- onderzoek

Doe mee met ons lezersonderzoek en maak kans op een cadeaubon ter waarde van € 50,-

Je leest nu de zesde editie van SAMEN. Dit magazine wordt speciaal voor jou gemaakt, dus we zijn heel benieuwd wat jij van het blad vindt. Lees je SAMEN graag? Staan er onderwerpen in die jij interessant vindt? Wat moet er anders? En vooral: moet SAMEN blijven?

Jouw mening is belangrijk en bepaalt de toekomst van het blad. Laat ons weten wat jij vindt door de vragenlijst in te vullen. Jouw input is waardevol en het kost slechts een paar minuten van jouw tijd. Bovendien maak je kans op een cadeaubon ter waarde van € 50,-.

Scan deze QR-code en doe mee:

**Deelname is mogelijk tot 20-11-2023. Je maakt kans op de cadeaubon als de vragenlijst volledig ingevuld en ingeleverd wordt.*

Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond